



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 405/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. F. P., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 34/2009 a jeho rozsudkom zo 17. marca 2010 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 34/2009 a jeho rozsudkom zo 17. marca 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Daňovým úradom Banská Bystrica I ako správcom dane (ďalej aj „správca dane“) bolo vedené daňové konanie, v ktorom správca dane vydal správne rozhodnutia, ktorými boli sťažovateľke vyrubené rozdiely dane z pridanej hodnoty (rozhodnutia č. 651/230/67100/07-Ška z 12. decembra 2007 a č. 651/230/671217/07-Ška z 12. decembra 2007) a nebol jej priznaný nadmerný odpočet za vymedzené zdaňovacie obdobie. Zároveň jej správca dane určil dodatočnú vlastnú daňovú povinnosť (rozhodnutie č. 651/230/4929/08/Ška z 30. januára 2008). Všetky tri rozhodnutia boli vydané z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“ alebo „zákon o DPH“) sťažovateľkou, podľa ktorého platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané. Sťažovateľka sa proti označeným prvostupňovým rozhodnutiam odvolala.

Prvostupňové rozhodnutia správcu dane boli v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. I/221/5652-28621/2008/990447-r z 8. apríla 2008, č. I/221/5652-28623/2008/990447-r z 8. apríla 2008 a č. I/221/7398-38069/2008/990447-r z 23. marca 2008.

Nadväzne na to sťažovateľka podala Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie uvedených rozhodnutí daňového riaditeľstva. Krajský súd žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 23 S/117/2008- 43 z 10. decembra 2008 zamietol.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie. Najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 34/2009 zo 17. marca 2010 rozsudok krajského súdu potvrdil. Svoj potvrdzujúci rozsudok okrem iného odôvodnil tým, že *«Podľa názoru Najvyššieho súdu*

*Slovenskej republiky zhodne s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, spoločnosť T., s. r. o., nebola vlastníkom pohľadávky v nominálnej hodnote 37.437.866,- Sk prihlásenej konkurznou prihláškou č. 3 K 246/01 podanou na Krajskom súde v Bratislave dňa 25. 01. 2002 voči Z. v SR, ktoré prevzalo dlh od S. v SR zmluvou o prevzatí dlhu zo dňa 14. 02. 2001, keďže právny úkon uznanie dlhu zo dňa 10. 01. 2001 S. v SR voči spoločnosti T., s. r. o., je podľa vyššie označeného rozsudku Okresného súdu Bratislava V neplatný od samého začiatku. Vzhľadom k tomu, že spoločnosť T., s. r. o., sa nestala vlastníkom pohľadávky prihlásenej do konkurzu, žalobca napriek predloženým daňovým dokladom (faktúram č. 31036/V, interné číslo D-2/1/06 zo dňa 31. 03. 2006, č. 300906/PN, interné číslo D-1/II/06 zo dňa 30. 09. 2006 a č. 311206/PN zo dňa 31. 12. 2006 za sprostredkovateľské a poradenské služby pri obchodnom prípade „Hotel M.“) prijaté služby sprostredkovateľskej a poradenskej činnosti nepoužil a nepoužije na účely svojho podnikania ako platiteľ, čím nebola splnená podmienka § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH.».*

Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 34/2009 zo 17. marca 2010 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, podala sťažovateľka ústavnému súdu sťažnosť, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľky z týchto hľadísk.

Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s postupom najvyššieho súdu (nepriamo aj krajského súdu a správcu dane, resp. daňového riaditeľstva) pri posudzovaní záväzku, ktorý mal byť 10. januára 2001 uznaný S. v Slovenskej republike v prospech obchodnej spoločnosti T., s. r. o. Dlh bol následne prevzatý Z. v Slovenskej republike, na majetok ktorého bol neskôr vyhlásený konkurz. Dlhu zodpovedajúca pohľadávka bola v konkurznom konaní vedenom krajským súdom sp. zn. 3 K 246/01 25. januára 2002 prihlásená obchodnou spoločnosťou T., s. r. o., ako veriteľom. Podľa sťažovateľky tým, že správca konkurznej podstaty nepodal návrh na popretie tejto pohľadávky na súde v ustanovenej lehote, považuje sa pohľadávka za nespornú a zistenú, pričom ani neskoršie rozhodnutie všeobecného súdu o neplatnosti právneho úkonu, ktorý mal byť podkladom na vznik predmetnej pohľadávky (uznanie dlhu z 10. januára 2001), nemení nič na tomto závere. Podľa tvrdenia sťažovateľky mohla takúto pohľadávku, resp. jej časť, obchodná spoločnosť T., s. r. o., postúpiť tretej osobe vrátane sťažovateľky, čo následne za dodatočných okolností malo viesť k možnosti odpočítať daň z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH z faktúr za služby č. 310306/PN, 300906/PN

a 311206/PN z 31. marca 2006, 30. septembra 2006 a 31. decembra 2006 od obchodnej spoločnosti V., s. r. o. Keďže uvedený výklad nebol akceptovaný daňovými orgánmi ani všeobecnými súdmi, osobitne najvyšším súdom, malo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Výklad a aplikáciu zákona zo strany daňových orgánov, krajského súdu a najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za rozporné so smernicou Rady Európskej únie 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „smernica“), *Ú. v. EÚ L 347, 11. 12. 2006, s. 1 – 118*, ako aj s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie [predtým Európsky súdny dvor (ďalej len „Súdny dvor“)], pričom nepredložením prejudiciálnej otázky malo dôjsť aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd poznamenáva, že už mal možnosť posudzovať analogickú situáciu na rovnakom skutkovom základe (vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 415/2010). Časť pohľadávky, ktorá bola v konaní pred všeobecným súdom posúdená za neexistujúcu, bola totiž postúpená nielen na sťažovateľku, ale aj na inú spoločnosť, ktorá bola v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 415/2010 sťažovateľkou. Sťažnosť sťažovateľky v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 415/2010 bola ústavným súdom z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietnutá.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 49 ods. 2 písm. a) zákona o dani z pridanej hodnoty platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané...

Sťažovateľka argumentuje okrem iného tým, že *«Samotná žaloba o neplatnosť právneho úkonu „Uznania dlhu“ z dôvodov, že vraj v čase uznania dlhu dlh neexistoval, je neprípustná, a to preto, lebo existenciu, resp. neexistenciu dlhu mal správca konkurznej podstaty dokazovať v rámci incidenčnej žaloby. Súd (Okresný súd Bratislava Vo veci č. k. 11 C 184/04-168 zo dňa 16. 10. 2006 resp. Krajský súd Bratislava Vo veci č. k. 11 Cbi 8/2004-413 zo dňa 28. 10. 2009) postupoval tak, že neprípustné žaloby pripustil a rozhodol tak, ako rozhodol. Súd sa neriadil ústavou SR, najmä čl. 2, ods. 2, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon.»*

Sťažovateľka ďalej uvádza, že *„... po rozhodovaní o ústavnej sťažnosti (sp. zn. IV. ÚS 110/09, pozn.) vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré boli dôvodom na podanie návrhu na obnovu konania. Síce Okresný súd Bratislava V v konaní č. 11 C 184/2004 návrhu nevyhovel, ale spoločnosť T., s. r. o., podala proti tomuto jeho uzneseniu odvolanie a predmetné odvolacie konanie č. k. 6 C 7/2010-56 nebolo doposiaľ ukončené, a preto ani uznesenie OS BA V o zamietnutí návrhu na obnovu konania zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť.“*

Z uvedeného sťažovateľka vyvodzuje, že *„T., s. r. o., ako veriteľ, v konkurznej veci na KS BA č. k. 3 K 246/01 aj ako majiteľ prihlásenej pohľadávky... mohol postúpiť časť tejto pohľadávky aj spoločnosti V., s. r. o., a teda oprávnené mohol za splnenia zákonných podmienok si odpočítať aj DPH z faktúr za služby od spoločnosti V., s. r. o... Všetky zákonné podmienky na uplatnenie práva odpočítania dane boli splnené a to vrátane podmienky ustanovenej v § 49, ods. 2, písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v z. n. p., nakoľko spoločnosť V., s. r. o., nadobudla predmetnú časť pohľadávky za účelom realizácie svojej ekonomickej činnosti a tieto prvotné investície zakladajú nárok na odpočet DPH a to aj v prípade, že by k uskutočneniu zdaniteľných obchodov vôbec nedošlo. V tomto smere považujeme úvahy o nepoužití prijatej služby /sprostredkovanie a poradenstvo/ vrátane*

*postúpenej časti pohľadávky za nedôvodné a také, ktoré sú v rozpore s výkladom platnej ustálenej judikatúry ESD -vid'. príloha č. 2. “.*

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že otázka platnosti alebo neplatnosti právneho úkonu bola riešená v osobitnom konaní pred všeobecným súdom (rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V č. k. 11 C 184/04-168 zo 16. októbra 2006), ktoré sťažovateľka sťažnosťou nenapadla, a nie je preto ani predmetom konania o tejto sťažnosti. Ústavný súd pristupuje k tejto námietke iba ako k súčasť argumentácie sťažovateľky týkajúcej sa významu predmetného rozhodnutia okresného súdu pre napadnutý rozsudok najvyššieho súdu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd uviedol, že *„Za predbežnú otázku v danom prípade možno považovať posúdenie platnosti právneho úkonu uznania dlhu zo dňa 10. 01. 2001 S. v SR... vo výške 40.000.000,- Sk. Vzhľadom k tomu, že o tejto predbežnej otázke už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 11 C 184/04 zo dňa 16. októbra 2006 tak, že súd rozhodol, že vyššie označený právny úkon uznania dlhu je neplatný od počiatku, bol správca dane týmto rozhodnutím súdu v zmysle § 26 zákona o správe daní viazaný. “.*

Z uvedených úvah najvyšší súd vyvodil záver, že *«.. spoločnosť T., s. r. o., nebola vlastníkom pohľadávky v nominálnej hodnote 37.437.866,- Sk prihlásenej konkurznou prihláškou č. 3 K 246/01 podanou na Krajskom súde v Bratislave dňa 25. 01. 2002 voči Z. v SR, ktoré prevzalo dlh od S. v SR zmluvou o prevzatí dlhu zo dňa 14. 02. 2001, keďže právny úkon uznanie dlhu zo dňa 10. 01. 2001 S. v SR voči spoločnosti T., s. r. o., je podľa vyššie označeného rozsudku Okresného súdu Bratislava V neplatný od samého začiatku. Vzhľadom k tomu, že spoločnosť T., s. r. o., sa nestala vlastníkom pohľadávky prihlásenej do konkurzu, žalobca napriek predloženým daňovým dokladom (faktúram č. 31036/V, interné číslo D-2/1/06 zo dňa 31. 03. 2006, č. 300906/PN, interné číslo D-1/II/06 zo dňa 30. 09. 2006 a č. 311206/PN zo dňa 31. 12. 2006 za sprostredkovateľské a poradenské služby pri obchodnom prípade „Hotel M.“) prijaté služby sprostredkovateľskej a poradenskej činnosti nepoužil a nepoužije na účely svojho*

*podnikania ako platiteľ, čím nebola splnená podmienka § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH.».*

V uvedenej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom ozrejmil skutkový stav a vysvetlil svoj právny názor, podľa ktorého sťažovateľka (v konaní pred všeobecným súdom v procesnom postavení žalobkyne) nenadobudla spornú pohľadávku od obchodnej spoločnosti T., s. r. o, čím nebola splnená podmienka na odpočítanie dane v zmysle zákona o dani z pridanej hodnoty. Najvyšší súd ústavne konformným spôsobom svoj záver založil na dôvode, že fakturované služby – sprostredkovateľské a poradenské činnosti, ktoré bezprostredne súviseli s deklarovávaným postúpením časti predmetnej pohľadávky – sťažovateľka nepoužila a nepoužije na účely svojho podnikania ako platiteľ, a teda z jej strany nebola splnená podmienka na odpočítanie dane v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a) zákona o dani z pridanej hodnoty.

V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založený namietaný rozsudok najvyššieho súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v okolnostiach danej veci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so závermi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Podľa názoru ústavného súdu platí rovnaký záver aj pre sťažovateľkou namietaný rozpor napadnutého rozhodnutia s označenou smernicou v spojení s judikatúrou Súdneho dvora. Sťažovateľka poukázala na tieto rozsudky Súdneho dvora: vo veci C-37/95, Belgische Staat proti Ghent Coal Terminal NV z 15. januára 1998, Zb. 1998, s. I-1, vo veci C-400/98, Finanzamt Goslar proti Brigitte Breitsohl z 8. júna 2000, Zb. 2000, s. I-4321, v spojených veciach C.110/98 až C-147/98, Gabalfrisa SL a i. proti Agencia Estatal de Administración Tributaria (AEAT), Zb. 2000, s. I-01577, vo veci 268/83, D.A. Rompelman

a E.A. Rompelman-Van Deelen proti Minister van Financiën z 14. februára 1985, Zb. 1985, s. 655, vo veci C-110/94, Intercommunale voor zeewaterontzilting (INZO) proti Belgische Staat z 29. februára 1996, Zb. 1996, s. I-857 a na rozsudok vo veci C-230/94, Renate Enkler proti Finanzamt Homburg z 26. septembra 1996, Zb. 1996, s. I-4517 (odkazy na rozhodnutia Súdneho dvora spred 1. mája 2004 odkazujú na nemeckú verziu Zbierky rozhodnutí).

Podľa sťažovateľky *«Vzhľadom na rozdielnosti výkladu Smernice Rady 2006/112/ES, resp. platných judikátov ESD a prijatých záverov v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vo veci č. k. 5 Sžf/34/2009 mu vznikla povinnosť predložiť prejudiciálne otázky SED lebo mu ju ukladá medzinárodná zmluva „Zmluva o založení ES“ v čl. 234 a slovenský súd, ktorého meritórne rozhodnutie nemožno napadnúť opravnými prostriedkami podľa vnútroštátneho práva, je v prípade splnenia podmienok prípustnosti prejudiciálnej otázky povinný ESD prejudiciálne otázky predložiť bez ohľadu na to, či prejudiciálne otázky vyvstanú na základe návrhu účastníka na takýto postup alebo z vlastnej činnosti súdu.*

*Najvyšší súd SR v konaní č. k. 5 Sžf/34/2009 takto nepostupoval a napriek tomu vo veci rozhodol a to v diametrálnom rozpore splatnou judikatúrou ESD, ktorá je pre súd záväzná, ak nepredložil prejudiciálne otázky.».*

Sťažovateľka namietala, že nepredložením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru bolo porušené nielen jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale najmä jej základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uvedených rozhodnutí a so skutkovým stavom danej veci, z ktorého napadnuté rozhodnutie vychádzalo, konštatuje, že v okolnostiach danej veci nepripadala do úvahy aplikácia uvedenej smernice v spojení s označenou judikatúrou z dôvodu odlišného skutkového stavu (obdobne II. ÚS 415/2010).

Ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že najvyššiemu súdu nemožno vyčítať nezahrnutie Smernice rady č. 2006/112/ES a judikátov Súdneho dvora do odôvodnenia

napadnutého rozsudku, pretože tieto nielenže nesúvisia s posudzovanou vecou, ale sťažovateľka sa na nich v odvolaní proti rozsudku krajského súdu navyše ani neodvolávala, takže najvyšší súd nemal dôvod v odôvodnení napadnutého rozsudku sa s nimi vysporiadať.

Sťažovateľka ďalej namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Okrem už uvedených námietok vyjadrila názor, že k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy malo dôjsť „*nerespektovaním spoločnosti T., s. r. o., ako právoplatného veriteľa, resp. vlastníka pohľadávky v konkurznom konaní č. k. 3 K 246/01, vedenom na Krajskom súde Bratislava, ktorá je zdokumentovaná notárskou zápisnicou /stále platnou/ ako exekučným a vykonateľným titulom a následným ignorovaním postúpenia časti tejto pohľadávky pre spoločnosť V., s. r. o.*“.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Okrem toho ústavný súd zdôrazňuje, že predmetom sťažnosti je iba napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, a nie rozhodnutia či postupy orgánov v konkurznom konaní sp. zn. 3 K 246/01 vedenom krajským súdom.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, resp. postupom prechádzajúcim jeho vydaniu, a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2011